

Haar verleden leerde haar te vluchten.

Leert de liefde haar om te blijven?

CALLIE
COLES

SCHADUW
STORM

ROMAN

1

‘Ik ben geen vogel; en geen net verstrikt mij; ik ben een vrij mens met een onafhankelijke wil, die ik nu aanwend om u te verlaten.’

Charlotte Brontë, *Jane Eyre*

Isla Del Penta, Nieuwjaarsdag

Sage werd na een gebroken nacht vroeg wakker. De stralen van de opkomende zon, die al warm waren, vielen door de gammele houten luiken voor haar slaapkamerraam. Omdat ze nog niet klaar was voor de wereld kneep ze haar ogen stevig dicht. Haar droge keel trok samen toen ze probeerde te slikken. Ze betastte met haar hand de zwellings rond haar linkeroog. Ze vermoedde dat het tere bot onder de wenkbrauw was gebroken en wist dat ze deze keer zou weggaan.

Het geluid van een zachte ademhaling herinnerde Sage eraan dat ze niet alleen in bed lag. Voorzichtig, zodat ze hem niet wakker maakte, trok ze de compacte, troostrijke warmte van haar driejarige zoon naar zich toe en sloeg haar armen om hem heen. Het tempo van Hals ritmische, zoete ademhaling bracht haar genoeg tot rust om eindelijk haar ogen open te doen. Ze draaide zich op haar rug en schoof een stukje bij het slapende kind vandaan. Het kostte moeite om gelijkmatig te blijven ademen; haar angstige lichaam was tot het uiterste gespannen.

Vandaag zou een precaire dag worden. Haar man en zijn moeder zouden haar vlucht van het eiland zo lastig mogelijk maken. Ze had erop gegokt dat Santiago niet in hun bed zou slapen – dat deed hij nog maar zelden – maar liet haar onrustige blik toch door de kamer gaan, die ondanks de armoedige staat nog steeds elegant was. Gerustgesteld dat Hal en zij alleen waren, ademde ze uit in de warme, zware lucht; een zucht van verlichting waarvan ze zich niet had gerealiseerd dat ze hem had ingehouden.

Jonge vrouwen over de hele wereld hadden gerouwd toen de Amerikaanse playboy, coureur en verstokte vrijgezel Santiago Deverill met haar was getrouwd. Ze wist dat mensen haar zelfs nu nog benijdden. Ze zagen de negentiende-eeuwse plantage met de veertig hectare grond en het statige, maar vervallen koloniale huis waar ze hun kind grootbracht, en kwamen automatisch tot de conclusie dat Sage Deverill wel gelukkig moest zijn op dat eiland in de Stille Oceaan. Maar Sage was al vier jaar niet meer gelukkig.

Toen ze het gedempte gekras van haar schoonmoeders grijze roodstaartpapegaai vanuit zijn kooi op de veranda onder het raam hoorde, kwam Sage voorzichtig overeind en schoof ze naar de zijkant van het bed, erop lettend dat ze Hal, die nog rustig lag te slapen, niet wakker maakte. Toen ze haar benen over de rand van het bed zwaaide, hoopte ze dat ze ten minste een soort plan kon bedenken voordat hij wakker werd. Ze trok een oude afgeknipte spijkerbroek en een vaalblauwe linnen blouse aan die ze de dag ervoor had gedragen, en maakte snel een rommelige vlecht in het dikke, warrige haar dat warm in haar nek hing. Ze bukte om met haar ene hand haar espadrilles te pakken terwijl ze met de andere haar donkere zonnebril van de kaptafel pakte.

Het was nog vroeg, kwart voor zes, en het voelde alsof het al boven de dertig graden was. Sage merkte hoe de verstikkende,

vochtige warmte zich om haar heen sloot toen ze de muffe lucht van de gang in stapte. Ze smachtte naar een snijdende, ijzig witte Engelse ochtend. Het heimwee overspoelde haar zonder waarschuwing, waardoor er een snik uit haar keel ontsnapte. Ze sloeg haar hand voor haar mond, als om het verdriet binnen te houden. Nadat ze haar schouders naar achteren had getrokken en diep had ingeademd, liep ze doelbewust op blote voeten over de geboende teakhouten vloer.

Toen ze de spiegel passeerde die in de duisternis van de gracieuze overloop hing, vertrok ze haar gezicht; haar opgezwollen groene ooglid wierp een paarse schaduw over haar hoge jukbeen, als ware het een soort groteske toneelmake-up. Ze zette voorzichtig de zonnebril op en sloop naar beneden.

De dienstmeisjes waren nog niet aan het werk; beneden waren alle luiken nog gesloten en er hing een ranzige geur van oude sigarettenrook in het halfduister. Sage zag dat de voordeur op een kier stond en duwde hem open. Ze stapte de houten veranda op die om het enorme huis heen liep. De bamboe zonwering was neergelaten, maar er filterde genoeg ochtendlicht doorheen om de resten van de afterparty van de vorige avond te tonen. Lege flessen lagen verspreid over de tafels en de vloer, en elk beschikbare oppervlak was bezaaid met lege glazen, overvolle asbakken en afgedankte pakjes sigaretten. In het felle, verzengende zonlicht kon Sage rond het zwembad eenzelfde verzameling brokstukken zien liggen.

Op een chaise longue in de hoek van de veranda lag een uitgeteld lichaam dat Sage herkende als dat van haar man. Ze benaderde hem behoedzaam, hopen dat hij niet bij zijn positieven zou komen, maar toen ze dichterbij kwam hoorde ze zijn comateuze gesnurk en wist ze dat ze in elk geval nog een poosje veilig zou zijn; hij zou nu niet snel wakker worden. Een van Santiago's armen hing

slap op de grond, met in de hand nog steeds een kristallen tumbler gevuld met een amberkleurige vloeistof. Rum bracht altijd het slechtste in hem naar boven. Sage veegde geërgerd een traan weg, kwaad op zichzelf dat het haar nog steeds iets kon schelen, woest dat ze nog altijd iets voelde voor de man die haar keer op keer pijn deed.

Het was niet altijd zo geweest. Ze was verliefd geworden op zijn leuke kant – hij kon lief en gemakkelijk zijn en wist hoe hij iemands humeur kon verbeteren – maar hij was niet langer lief voor haar; daar had zijn moeder wel voor gezorgd. Hij was wel nog steeds de sfeermaker op ieder feest. Hij feestte te veel, dacht Sage treurig toen ze resten van het witte poeder zag dat in strakke lijnen was aangebracht op het glazen tafelblad.

Ze bekeek haar man iets aandachtiger. Zijn knappe gezicht zag er belabberd uit en aanzienlijk ouder dan zijn achtentwintig jaar. Zijn donkere haar was vettig van het opgedroogde zweet. Rode aderen kronkelden over zijn pafferige wangen, onder gesloten katachtige ogen. Zijn zonverbrande huid oogde droog als papier en plooiden waar hij het kussen raakte. En Sage zag, rillend van weerzin, iets wits vanonder een van zijn neusvleugels vol gesprongen adertjes uit druppen. Ze vroeg zich af hoeveel meisjes er aanwezig waren geweest. Het was de eerste keer dat Santiago het feest mee naar huis had genomen. Normaal hield hij zijn buitenechtelijke activiteiten op afstand, maar gisteravond niet. Er was iets veranderd. Het deed nog steeds vreselijk veel zeer, maar de wetenschap dat ze eindelijk weg zou gaan verzachtte de gebruikelijke pijn en maakte dat het voor haar gevoel verder van haar afstond, alsof het iemand anders overkwam.

Sage schrok toen Santiago's telefoon, waarmee hij bijna vergroeid was, oplichtte en zoemde naast zijn hoofd, maar hij bleef

bewegingloos liggen. De scherpe geur van tabaksrook maakte haar misselijk, dus na een laatste blik op haar knappe, gewelddadige, waardeloze man haastte ze zich terug naar binnen om bij haar zoon te gaan kijken.

Ze lette er nog steeds op dat ze stilletjes door de hal liep, want het laatste wat ze wilde was haar schoonmoeder, die waarschijnlijk boven in de masterbedroom lag, alarmeren. Sage was bij haar aankomst op de Finca Azucar nog vol hoop geweest. Santiago was neerslachtig en prikkelbaar geweest sinds het ongeluk van een paar maanden daarvoor, waarna hij door een gebroken schouder niet meer kon racen. Een verandering van omgeving leek de oplossing te zijn toen Lucilla Santiago had gevraagd om thuis te komen. Het was het mooiste huis op het eiland en ze had geprobeerd zich er thuis te voelen. Omdat het zo geïsoleerd lag, had ze elke dag getracht iets van een relatie op te bouwen met Lucilla, en ze had echt gewild dat de kille, oudere vrouw haar zou gaan mogen. Lucilla had Sage echter steeds behandeld als een ongewenste bezoeker. Meestal negeerde ze Sage, maar als ze iets tegen haar zei, veinsde ze verstrooidheid en noemde haar 'Lotta', naar Santiago's vorige vriendin. Sage had het niet eens heel vervelend gevonden; ze voelde zich zo verschrikkelijk eenzaam dat ze al blij was als ze überhaupt werd aangesproken. Inmiddels vond ze het niet meer erg dat ze werd doodgezwegen.

Lucilla was de vorige middag aanwezig geweest. Santiago was high en al halfdronken toen Sage aarzelend had voorgesteld dat hij misschien beter wat minder rum en meer water kon drinken. Santiago had Sage met de rug van zijn hand een klap gegeven, waardoor ze dwars door de zitkamer tegen zijn nieuwe, grote flatscreen-tv was gevlogen, die was omgevallen. Het was niet de eerste keer dat hij haar pijn deed, maar wel de eerste keer dat hij haar

bewust had geslagen, en ook nog in het bijzijn van Hal en Lucilla. Hun zoon was verlamd van angst geweest, terwijl Lucilla eenvoudigweg de andere kant op keek en naar de hal was gelopen om de lelies in hun vaas te herschikken. Sage had de trillende, lijkleke Hal opgepakt en was met hem in haar armen naar hun slaapkamer gevlucht. Naast bang was ze ook woedend geweest, en er eindelijk van overtuigd dat ze haar huwelijk niet meer kon, of wilde, redden. Hal was overstuur geweest, en had gesnikt en gebibberd tot hij eindelijk in haar armen in slaap was gevallen. Sage had op dat moment besloten dat ze hem zo snel mogelijk moest wegstrijken van Isla Del Penta. Ze zou doen wat nodig was om hem te beschermen.

In de vier lange jaren die Sage op de Finca Azucar had doorgebracht was ze extreem geïsoleerd geraakt. Het was begonnen met kleine dingen, bijvoorbeeld dat Santiago er altijd op stond dat hij reed. Na verloop van tijd had zowel Santiago als Lucilla het Sage verboden om in een van hun drie auto's te rijden, omdat de wegen te gevaarlijk zouden zijn. Sage had geen werk, omdat ze haar zoon niet wilde laten opvoeden door een nanny, dus ze was hele dagen bij Hal geweest, en de taken waarvoor ze het huis, dat overal kilometers vandaan lag, uit had moeten worden steeds vaker overgedragen aan het personeel. Ze had nooit geld, omdat Santiago de huishoudbeurs stevig in eigen hand hield, en het was almaar lastiger voor haar geworden om de plantage te verlaten. Als Sage en Santiago al plannen maakten voor een avond uit, stuurde Lucilla al het personeel naar huis zodat er niemand was om op Hal te passen. Vervolgens ging Lucilla zelf met Santiago mee en bleef Sage achter met haar slapende kind.

Sage voelde zich in Panama voortdurend eenzaam en verlangde ernaar terug te gaan naar Engeland, maar Santiago's toegenomen geweld van de laatste tijd maakte haar bijna ziek van heimwee. Een

paar maanden geleden had Sage opnieuw voorgesteld om naar huis te gaan, zodat Hal zijn grootouders kon leren kennen. Het had weken geduurd voor de blauwe plekken op haar pols waren verdwenen. En toen, twee weken geleden, had Sage Santiago bewusteloos aangetroffen op de veranda. Hij was de hele nacht uit geweest en toen hij in de kleine uurtjes thuiskwam had hij voor een gesloten deur gestaan, dus hij had buiten op een van de banken geslapen. Sage had geprobeerd hem 's morgens wakker te krijgen, omdat ze niet wilde dat Hal zijn vader met een kater zou zien. Toen hij maar niet wakker werd, had ze in haar wanhoop een kan water over hem heen gegoten en hij was ontploft, had haar tegen de muur gedrukt, aan haar haren getrokken, haar mobiele telefoon vernield en in haar gezicht gespuugd. Sage was doodsbang geweest. Ze herkende de Santiago van wie ze ooit had gehouden niet meer. Dat was een keerpunt voor haar geweest, het bewijs dat haar huwelijk het niet meer waard was om vol te houden. Ze wist dat ze Hal moest weghalen uit Panama, en de gebeurtenis van de vorige avond had haar plannen alleen maar bekrachtigd en haar aangespoord om nog sneller te handelen.

Ze liep de donkere houten trap op, erop lettend dat ze de kraken- de treden vermeed, maar toen ze bij haar kamer kwam zag ze dat de deur openstond. Haar hart klopte in haar keel toen de adrenalin- e door haar aderen begon te stromen. Als Lucilla daarbinnen was, zou het tot een confrontatie komen. Ze kon zich niet heugen dat haar schoonmoeder eerder haar slaapkamer was binnengegaan.

Ze duwde de deur verder open en stapte aarzelend naar binnen. Haar hartslag versnelde toen ze Lucilla op het bed zag zitten kijken naar de slapende Hal, met zijn goudbruine ledematen ontspannen om de witte lakens geslagen, zijn blonde haar warrig op zijn voor- hoofd, zijn volle lippen een stukje van elkaar. Het was nog maar

half zeven en Sage wilde hem na de schrik van de vorige avond zo lang mogelijk laten slapen, dus ze draaide zich weer om naar de deur, wetend dat Lucilla achter haar aan zou komen. Ze liep zachtjes de trap af, door het donkere doolhof van gangen naar de bedompte keuken, waar ze met haar heup tegen het uitgezette hout van de klemmende achterdeur duwde en naar buiten liep.

Sage hield van de moestuin, een ongetemde, kleurige jungle waar de groene en roze bougainville in de omlaaghangende ranken van klimplanten klom en nieuwsgierige meerkatten elkaar vanaf de daken van de kassen krijgend bekogelden met mangoestans. Achter de groentetuin lag een diepe, natuurlijke geul waar giftige manzanillabomen in het brakke water van de zich naar de oceaan uitstrekkende mangrove groeiden. De roze trompetbomen op de oever deden met hun vroege bloesem denken aan zachte suikerspinnen. Papajabomen rond de tuin lokten met hun weelderige vruchten de wilde vogels weg van de groenten. Hal vond het heerlijk om daar met Sage te spelen. Het was een soort toevluchtsoord voor hen geworden, aangezien Lucilla en Santiago zich zelden in de moestuin begaven. Ze gaven de voorkeur aan de rechte lijnen van de goed verzorgde gazons aan de westkant van het huis, waar het zwembad en de tennisbanen lagen. Sage ademde trillend de zoete, aardse lucht in en draaide zich om toen ze Lucilla's vastberaden passen in de keuken hoorde. Ze hief haar kin op, klaar voor de strijd.

Lucilla was een relatief onopvallende Amerikaanse vrouw van middelbare leeftijd geweest voordat haar zwierige echtgenoot Juan haar had verlaten. Ze was wellicht een tikkeltje te zwaar, maar aantrekkelijk en meestal gekleed in dure, maar ouderwetse kleding van voor de tijd dat Juan al haar geld erdoorheen had gejaagd. Sinds de scheiding, bijna drie jaar geleden, was ze bijna twintig

kilo afgefallen en had ze haar zwarte haar zo kort laten knippen dat het rechtop stond en haar de uitstraling gaf van een woeste, verschrikte raaf. Ze droeg een witte blouse met volants en een idioot strak rood fietsbroekje dat haar gespierde bovenbenen moest accentueren, al deed Lucilla's loshangende huid Sage denken aan de kalkoen die vele jaren eerder een huisdier was geworden nadat haar oma met Kerstmis met de hand over haar hart had gestreken.

Sage had aanvankelijk geprobeerd een band op te bouwen met de oudere vrouw – ze had het intens verdrietig voor haar gevonden dat ze haar man was kwijtgeraakt – maar Lucilla had niets van haar moeten weten. Ze had meermaals de thee die Sage voor haar had gezet voor haar ogen door de gootsteen gespoeld. Ze had verjaardags- en kerstcadeaus die Sage zorgvuldig voor haar had uitgekozen weggegeven aan het personeel. Lucilla deed alsof ze Sage niet hoorde en praatte gewoon dwars door haar heen, alsof ze er niet was. Sage vermoedde dat Lucilla altijd al gemeen was geweest, maar dat haar gedrag werd verstrekt door haar verdriet. Ten slotte had ze haar pogingen gestaakt.

Ze besloot om meteen ter zake te komen, aangemoedigd door de adrenaline die door haar lijf stroomde. 'Lucilla, ik kan hier niet langer blijven. Hal en ik zullen de Finca Azucar verlaten. We gaan weg van het eiland. Zodra ik op het vasteland een vlucht kan krijgen, vliegen we naar huis. Ik heb onze paspoorten nu echt nodig.'

Haar gedempte stem werd harder en iets scheller toen ze Lucilla met tranen in haar amberkleurige ogen aankeek en haar handen gespannen ineen klemde. Een barmhartiger persoon zou medelijden hebben gekregen met de bezorgde, jonge moeder met haar open, knappe gezicht, maar Lucilla was niet zo iemand. In plaats daarvan haakte ze een ongeduldige vinger achter een van de poten van Sages zonnebril en rukte hem af, waardoor Sage ineenkromp.

‘Lotta. Ik bedoel... Sage,’ begon ze, terwijl ze haar neus optrok en het woord uitrekte zodat het als een belediging klonk, ‘je mag gerust vertrekken. Ga je gang, maar Santiago en ik zullen niet toestaan dat je het kind meeneemt. En ik wil niet dat je Santiago opnieuw van streek maakt.’

Sage schoot bijna in de lach om de hypocrisie, maar begon in plaats daarvan te kuchen terwijl opstandige tranen over haar wangen rolden. Santiago had zich de vorige dag volledig laten gaan, zijn gedrag was onvergeeflijk geweest, en dat wist Lucilla net zo goed als zij.

Om een zinloze discussie te vermijden, slikte ze haar reactie op het onrecht in Lucilla's woorden in. Ze zou een andere manier moeten bedenken. Toen ze zich omdraaide om weer naar binnen te gaan, hoorde ze Lucilla sissen: ‘Je krijgt geen cent van ons, hoor je? Als je dit huis verlaat, is het afgelopen – over en uit.’

Lucilla keek haar schoondochter met toegeknepen ogen na, hopend dat haar boodschap duidelijk was. Santiago en zij vormden een team, daar kwam niemand tussen.

‘Is dat wat je denkt? Dat het me om het geld te doen is? Ik hoef helemaal niets van je, Lucilla, en ook niet van Santiago. Als je ons gewoon laat vertrekken, zal ik om niets anders vragen. Dat beloof ik. We weten allebei dat dat is wat je werkelijk wil. Dan heb je Santiago helemaal voor jezelf.’

Lucilla keek Sage met een vinnige blik aan. ‘Ik hoop dat je niet liegt, Sage. Ik heb altijd gevonden dat hij het beter had kunnen treffen.’ Haar toon was kil. ‘Jullie paspoorten liggen in het kantoor. In de bovenste la van de archiefkast, naast die van Santiago en mij. Pak die van jou en het kind en maak dat je wegkomt.’

Sage draaide zich vermoeid weer weg van het harde ochtendlicht en liep de al verwarmde stenen treden op waarop de hoge palm-

bomen langgerekte, zigzaggende schaduwen wierpen. Ze ging het huis weer binnen om Hal wakker te maken en voor te bereiden op de lange reis naar huis. Ze wilde zo snel mogelijk hun spullen inpakken en naar het vasteland vertrekken, voordat Santiago weer enigszins bij bewustzijn was.

Toen ze langs de opgesloten papegaai kwam, die lusteloos fluitend rondscharrelde, wierp Sage een blik over haar schouder om te zien of niemand toekeek, waarna ze iets deed wat ze al jaren had willen doen: ze opende de sierlijke metalen kooi.

‘Je bent vrij,’ fluisterde ze toen de ongelovige vogel met grote, hoopvolle ogen naar het wijd openstaande deurtje hupte.

2

‘ “Kunt u me alstublieft vertellen welke kant ik op moet?”

“Dat hangt ervan af waar je heen wilt,” zei de Kat.

“Het maakt me niet zoveel uit waar...” begon Alice.

“Dan maakt het niet uit welke kant je op gaat,” zei de Kat.’

Lewis Carroll, *Alice in Wonderland*

De vlucht van Panama naar Heathrow landde de volgende ochtend om half acht. Sage had het grootste deel van hun bezittingen in een hutkoffer en twee draagtassen kunnen stoppen; de rest liet ze zonder wroeging achter.

Na vierentwintig uur onderweg te zijn geweest per taxi, veerboot en twee aansluitende vluchten, waren Sage en Hal kapot. Hal had zich de hele weg voorbeeldig gedragen, en Sage vroeg zich af of hij net zo opgelucht was als zij om van het eiland weg te zijn.

Hal zat op de lege trolley en keek met grote, nieuwsgierige ogen naar de vermoeide reizigers die langs de bagageband dromden. In zijn handen had hij zijn smoezelige knuffeldoek met zijden randen en de iPad die Santiago hem met Kerstmis had gegeven; tot Sages grote ongenoegen nam hij dat ding overal mee naartoe. Hij had het eerste deel van de vlucht filmpjes gekeken en voor de rest geslapen, en Sage was intens dankbaar dat hij zo’n lief, gemakkelijk kind was. Hij droeg een dikke, wollen visserstrui die ooit van Sage was geweest en die ze puur vanwege de sentimentele waarde had

meegenomen naar Panama. Hij was inmiddels gekrompen, maar toch nog veel te groot voor Hal, en hoewel hij ook de deken nog had die de vriendelijke stewardess bij het uitstappen om zijn kleine schoudertjes had geslagen, staken zijn dunne, bruine enkels onder de lichte katoenen broek uit en droeg hij simpele gympies aan zijn voeten. Hij begon te rillen. Sage had helemaal geen winterkleding voor hem omdat het in Panama nooit erg koud werd. Hal was één keer eerder in Engeland geweest, maar was totaal onvoorbereid op de kilte van de winter.

‘We gaan eerst naar de winkel om winterkleden voor je te kopen, lieverd!’ zei ze, lachend om zijn verdwaasde gezicht voordat ze een bemoedigende kus op zijn goudblonde haar drukte en in haar hoofd aan het rekenen sloeg. Haar noodvluchtpotje begon aardig leeg te raken. ‘Goed, let jij maar op of je onze piratenkist ziet terwijl ik oom Casper bel of hij er al is.’

Sage keek omhoog naar het bagageschermbord terwijl ze in haar tas zocht naar de goedkope prepaidtelefoon die ze voor vertrek in Panama had gekocht. Ze hoopte vurig dat haar tweelingbroer er zou zijn; ze betwijfelde of ze zich een taxi helemaal naar het huis van haar grootouders in Newmarket kon veroorloven. ‘Tocumen, band nummer zes!’ zei ze, in een poging te klinken alsof het leven één groot avontuur was. Ze klemde de telefoon tussen haar oor en haar schouder zodat ze de onhandelbare trolley richting de juiste bagageband kon sturen. Ze vroeg zich af hoeveel het telefoontje vanaf het Panamese nummer zou kosten; hopelijk stond er nog genoeg tegoed op. De trolley besloot dat hij een andere kant op wilde en ze vloekte binnensmonds toen Casper opnam.

‘Ik ben er bijna!’ zei hij lachend. ‘Ik verlaat net de snelweg. Maak je geen zorgen, ik ben je niet vergeten. Nog tien minuten, hooguit.’

Sage slaakte een zucht van opluchting. Casper stond erom be-

kend dat je niet van hem op aan kon zolang het niet om racen of zijn zus ging, en ze was de hele vlucht bang geweest dat hij er niet zou zijn om hen op te halen, naast alle andere dingen die haar onrustige geest kwelden. Haar broer was ontzettend lief en zorgzaam, maar had het ook altijd vreselijk druk. Ze wist dat hij verbaasd was geweest om gisteren haar trillende stem aan de telefoon te horen, aangezien ze elkaar niet meer hadden gesproken sinds Santiago haar mobieltje had vernield. Het feit dat hij hen wilde komen ophalen betekende veel voor Sage. Casper stond altijd vroeg op om te trainen, maar het was een drukke periode en hij zou meer dan genoeg te doen hebben.

‘Dank je, dank je! Ik kan niet wachten om je te zien.’ Ze moest nog heel even doen alsof alles in orde was, en dan zou ze snel thuis zijn.

De grote hutkoffer verscheen en een vriendelijke man hielp om hem van de band op de trolley te tillen. Hal klom er prompt bovenop en zat daar als een kleine koning op zijn troon terwijl Sage de tegenstribbelende trolley behoedzaam door de taxfreeshop en de douane navigeerde, om vervolgens via de schuifdeuren in de aankomsthal terecht te komen, waar ze werden begroet door een vlaag ijskoude winterlucht.

‘Mama, ik heb het koud,’ jammerde Hal. Hij keek Sage verward aan en begon te bibberen. Zijn lippen kleurden al blauw.

Sage sloeg haar arm om hem heen, maar ze was zelf ook niet bepaald gekleed op januari in Engeland. Ze zocht om zich heen naar haar broer, verlangend naar de warmte van de auto. Er stonden talloze mensen op passagiers te wachten en ze speurde hun verwachtingsvolle gezichten af, in de hoop de bekende trekken van haar tweelingbroer te zien, maar hij was er niet.

Verdorie, Casper, mopperde ze in zichzelf, terwijl ze op vrolijke toon zei: ‘Oom Casper is er zo, lieverd, en dan maakt hij het lekker

warm voor je in de auto.' Tegelijk vroeg ze zich af wat ze in hemelsnaam moest doen tot hij er was.

'Boe!' zei een bekende stem naast haar oor.

'Casper!' riep ze toen ze zich omdraaide en haar broer zag staan met een grote grijns en in elke hand een beker warme chocolademelk. Haar brandende ogen vulden zich met tranen. Het was zo'n opluchting om hem te zien. Voor het eerst in vierentwintig uur kon ze het zichzelf toestaan om een beetje te ontspannen. Ze had de hele tijd in een staat van extreme onrust verkeerd, met een verkrampt lichaam en hoofdpijn van de stress. Haar schouders waren nog steeds stijf van de spanning en zorgen, maar nu ze tegen haar broer aan leunde, voelde ze zijn troostrijke warmte.

'Hallo, zus,' zei hij alleen maar, terwijl hij zijn armen om hen albeide heen sloeg. Ze drukte hem stevig tegen zich aan en voelde de schijnbaar permanente knoop in haar maag een klein beetje ontspannen. Ze wist niet of Santiago achter hen aan zou komen, maar ze voelde zich een stukje veiliger in de geruststellende aanwezigheid van haar broer. Ze drukte haar gezicht tegen zijn jas om haar tranen te verbergen voor Hal. Ze veegde haar ogen droog, kromp ineens toen ze de pijnlijke kneuzing raakte, en liet Casper toen los. Hij keek naar haar gezicht. Ze had niets meer te zeggen, dus ze gaf alleen maar een kneepje in zijn hand.

Casper slikte zelf ook zijn emoties in en keek naar Hal. 'Hallo, kerel. Wat ben je groot geworden! Kom hier en geef je oom een knuffel. Ik zal je wel opwarmen; kijk, we passen samen in deze enorme jas.' Casper gaf Sage de bekertjes chocolademelk aan, pakte het verkleumde kind in zijn armen en wikkelde hem in zijn donsjack, waarna hij weer een van de bekertjes chocolademelk overnam van Sage.

'Drink maar op, Hal. Het is lekker warm. Je vindt chocola toch

wel lekker?’ vroeg hij gekscherend. Hal knikte enthousiast en Casper gaf hem voorzichtig de beker aan. Toen richtte hij zich weer tot Sage en legde een warme hand op haar arm. ‘De auto staat vlakbij. We moeten met de lift naar boven en dan is het een klein stukje lopen. Lukt het met die trolley?’

‘O, ja,’ zei ze, kijkend naar Hals stralende gezicht en de chocolademelk die zich al rond zijn mond had verspreid. Hij begon eindelijk een beetje op te warmen, in Caspers behaaglijke jas en met de beker in beide handen geklemd. ‘Ja, hoor. Laten we gaan.’

Ze vonden Caspers modderige Land Rover en hij laadde snel hun bagage in. ‘Waar zetten we deze knul neer?’

De moed zonk Sage in de schoenen; ze had niet aan een auto-stoeltje gedacht.

‘Ik neem hem wel bij me op schoot... Kunnen we ergens stoppen en een autostoel voor hem kopen?’

‘Natuurlijk.’ Casper oogde ontspannen, maar hij keek zijn zus onderzoekend aan toen hij eraan toevoegde: ‘En zullen we ook op zoek gaan naar warme kleren voor jullie allebei? Je lippen beginnen al net zo blauw te worden als dat oog.’ Ondanks zijn achteloze toon, was hij ziedend. Hij zou Santiago wel kunnen vermoorden.

Ze reageerde niet, maar keek beschaamd naar haar voeten. ‘Graag. Maar wel ergens waar het niet te duur is.’

Na een paar minuten stopte Casper bij een winkelcentrum langs de snelweg en parkeerde voor de deur van een warenhuis dat net openging. Hij stapte uit, maar liet de motor draaien zodat de verwarming aan bleef.

‘Welke kledingmaat heeft Hal? En welke maat heb jij?’

Ze aarzelde. Er stond misschien nog maar tweehonderd pond op haar bankrekening.

‘Hal is bijna vier, maar vrij lang. Ik denk dat hij kleding voor

vijfjarigen moet hebben, en schoenen in maat negenentwintig. Ik draag kleding in maat S. Zal ik met je meegaan?’ Ze maakte aanstalten om uit te stappen.

‘Nee, blijf maar met Hal in de warmte zitten. Ik kom zo snel mogelijk terug.’

‘Wacht!’ Sage groef in haar tas naar haar portemonnee.

‘Doe niet zo gek. Zie het maar als een welkomstgeschenk. Ik ben gewoon blij dat je weer veilig thuis bent, Sage.’ Casper draaide zich om en beende met lange passen weg voordat ze iets kon zeggen.

Terwijl ze op hem zat te wachten, viel haar blik op haar ringvinger. Ze schoof haar trouwring eraf, waardoor er een witte streep achterbleef op haar huid. Het zou tijd kosten om eraan te wennen. Ze zou ook haar meisjesnaam weer aannemen. Het zou goed voelen om weer Sage Beaumont te zijn.

Casper kwam na twintig minuten terug, in het bijzijn van twee winkelbedienden. Ze waren alle drie beladen met tassen en Casper droeg ook nog een kinderautostoel. De twee vrouwen giechelden en bloosden, duidelijk onder de indruk van Casper, die, als het hem uitkwam, een echte charmeur kon zijn. Ze zetten de tassen achter in de auto, tussen de hutkoffer en Caspers racezadels, helmen, laarzen, brillen en zweepen. Hij probeerde Hals autostoel te installeren, maar stond zo te hannesen dat een van de vrouwen, opnieuw giechelend, vroeg of ze kon helpen. Casper stapte opgelucht opzij en het stoeltje werd snel en vakkundig vastgemaakt. Maar toen hij beide vrouwen een briefje van twintig aanbood voor hun hulp, weigerden ze het aan te nemen, waarna ze zich gegeneerd lachend weg haastten.

Casper pakte een paar tassen uit de kofferbak en zette ze voor in de auto, terwijl Sage Hal, die bijna sliep, in zijn nieuwe stoel zette.

‘Ik heb warme truien, joggingbroeken en dikke sokken voor Hal,

schoenen, o, en een nieuwe deken. Dan heeft hij er eentje die niet onder de paardenharen zit. In de andere tas, tja... Kijk zelf maar. Ik zal je Hals spullen aangeven, zodat je hem lekker kunt inpakken voordat hij helemaal bevriest.'

'Cas... heel erg bedankt.' Sage moest een brok in haar keel wegslikken. Ze had de laatste jaren zo weinig vriendelijkheid meegeemaakt dat ze wel kon huilen om deze vrijgevigheid. Ze trok Hal snel de warme kleren aan en legde de zachte deken over hem heen. Hij staarde met een nietsziende blik naar de grijze omgeving; zijn zware oogleden vielen bijna dicht. Sage drukte een kus op zijn rozige wang en stapte toen voor in de auto om in een van de tassen te kijken. Ze haalde er een prachtige, donkerblauwe kasjmieren jas uit, een paar zachte leren handschoenen, een kasjmieren baret en een zijden sjaal.

'O jeetje, wat mooi!' riep ze verwonderd uit. 'Ik was al blij geweest met een paar sokken van Bopa en een muts.' Sage had haar grootvader als klein meisje de bijnaam 'Bopa' gegeven, en zo noemden ze hem allebei nog steeds. Ze schoot in de lach. 'Volgens mij verdien je te veel geld, lieve broer! Nee, serieus, dank je wel. Je bent geweldig. Het is zo'n opluchting om weer terug te zijn.' Vechtend tegen de tranen sloeg ze haar armen om haar broer heen.

Casper klopte zijn tweelingzus een paar keer op haar rug en wachtte tot ze zich had herpakt. 'Wil je erover praten?'

'Nee, nog niet. Maar dank je.'

Hij vatte het niet persoonlijk op, maar gaf gewoon een kneepje in haar schouder en overhandigde haar een schone zakdoek. Hij was zelf ook enorm opgelucht dat Sage weer thuis was. Hij had Santiago nooit vertrouwd. Hij was te charmant geweest, te kruiperig. Het was Casper echter opgevallen dat hij Sage niet met dezelfde charme behandelde. En nu hij haar gehavende gezicht had gezien,

haatte hij hem hartgrondig. Hij vervloekte het dat hij haar niet had kunnen beschermen. Hij had geweten dat het niet goed ging, ze had aan de telefoon zo afgestompt geklonken, en nam het zichzelf kwalijk dat hij geen actie had ondernomen. Hij was zo gefocust geweest op zijn carrière en zijn positie in de wereld dat hij zich volledig had gestort op het winnen van elke race waaraan hij kon meedoen. Maar zijn tweelingzus was alles voor hem, belangrijker dan het winnen van welk kampioenschap ook. Hij zou proberen zijn afwezigheid in haar leven goed te maken en Sage nu zo goed mogelijk te steunen. Door al zijn successen kon hij zich inmiddels wel wat afleiding permitteren. Hij bestudeerde haar vanuit zijn ooghoek. Sage zag er slecht uit. Ze was zo mager geworden. Zijn gevoelens buitelden over elkaar heen. Maar het was een opluchting dat ze allebei veilig, zij het een beetje breekbaar, terug waren in Engeland, hoewel hij werd verteerd door schuldgevoel. Hij wees haar erop dat ze haar gordel om moest doen en zette koers naar Newmarket.

‘Omi en Bopa zullen zo blij zijn om jullie allebei te zien. Ik ben gisteren bij ze langs geweest. Je oude kamer wacht op je. Hal krijgt mijn kamer. Ze waren druk bezig om alles gereed te maken toen ik vertrok.’

‘Geweldig. Maar weet je zeker dat je het niet erg vindt om bij William te moeten wonen?’ Sage hoopte dat Casper het niet vervelend vond dat Hal zijn oude kamer kreeg. ‘Ik kan mijn kamer best met Hal delen.’

‘Nee, het is veel makkelijker om op mijn werk te wonen. Ik kan rechtstreeks uit mijn bed op de paarden klimmen.’ Sage keek hem aan om te zien of hij het meende. Hij wierp haar een bemoedigende blik toe. ‘Ik gebruik mijn oude kamer al jaren niet meer.’

‘Ik vergeet soms dat je volwassen en succesvol bent,’ zei Sage op

melancholische toon. Ze was ontzettend trots op haar broer. Hij had vijf jaar op rij de kampioenstitel gewonnen en reed nu fulltime voor William Hampton, een zeer succesvolle trainer van springpaarden.

‘Ik kon niet eeuwig bij onze grootouders blijven wonen. Ik ben een grote jongen, en hoewel je het niet zou zeggen, worden ze toch een dagje ouder. Bopa wordt volgend jaar zeventig. Het werd een beetje gênant om meisjes mee te nemen naar North Place.’ Hij lachte en haalde een Mercedes in, waardoor zijn oude Land Rover zachtjes begon te rammelen. ‘Ik ben gewoon blij dat ik iets heb gevonden waar ik goed in ben.’ Casper haalde zijn schouders op. ‘Sinds papa de benen heeft genomen en mama er niet meer is..’ Hij wilde Sage niet verdrietig maken en probeerde zijn volgende woorden optimistisch te laten klinken. ‘Ik moest er zelf iets van zien te maken.’

‘Ik moet een baan vinden,’ zei Sage. ‘Ik wil Omi en Bopa niet tot last zijn.’ Ze keek naar buiten, peinzend over haar gebrek aan diploma’s en zich afvragend hoe ze kon werken en tegelijk voor Hal zorgen.

‘We zijn sinds mama’s dood hun kinderen, Sage. Al sinds ons negende. Ze zullen je nooit als last zien. Geloof me.’ Casper meende wat hij zei en er begon zich ook al een idee te vormen. Hij wist wat Sage kon doen om hun opa te helpen en haar een doel te geven. ‘Heb je wel iets gegeten?’ vroeg hij, omdat hij zich niet kon inhouden. Ze zag er zo uitgemergeld en kwetsbaar uit, veel ouder dan haar vijftientwintig jaar.

‘Een beetje. Het was echt erg, Cas.’ Ze was er nog niet aan toe om over Santiago te praten, maar wilde haar broer geruststellen. ‘Het komt wel goed. Het was gewoon vreselijk. De laatste paar dagen nog meer dan normaal. Ik kan niet wachten om weer thuis te

zijn.' Ze glimlachte naar hem. 'Echt, het komt wel goed met me.' Ze wist dat Hal en zij zich beter zouden gaan voelen zodra ze bij haar grootouders op North Place waren.

'Heb je nog iets van papa gehoord?'

'Hij zit vast nog steeds in Cornwall zijn verdriet te verdrinken. Wel apart dat je het vraagt; ik heb gisteren een bericht en een e-mail van hem gehad. Hij wilde weten hoe het met me ging, en vroeg ook naar jou. Voor het eerst in jaren.' Casper klonk bijna ongeïnteresseerd, maar Sage hoorde de pijn in zijn stem.

'Dat is wel onverwacht. Heb je geantwoord?'

'Nee. Dat doe ik nooit. Er is zoveel te zeggen dat ik niet weet waar ik moet beginnen. Volgens mij zit er meer achter mama's dood dan we weten. Het klopt gewoon niet. Dickie was zo'n goede vader voor hij bij ons wegging. Waarom zou hij ons dan zomaar in de steek laten?'

Ze legde een koude hand op zijn arm. 'Hij kon er gewoon niet mee omgaan. Mama's ongeluk betekende ook bijna zijn dood. Ze was alles voor hem.' Sage probeerde begripvol te klinken, maar het deed haar ook nog steeds pijn, zelfs na zestien jaar nog. 'Ik zou willen dat hij er voor ons had kunnen zijn, maar... Hij kon het niet. Ik denk dat hij nu niet meer weet hoe hij het kan terugdraaien. Het feit dat hij contact heeft opgenomen laat wel zien dat hij nog aan ons denkt.'

'We hebben tenminste elkaar nog. Ik meen het. Ik ben er voor je. Het spijt me dat ik niet meer voor je heb kunnen doen.'

'Dat geldt ook voor mij, Cas.' Ze pakte zijn hand stevig vast.

Casper beantwoordde haar gebaar met een kneepje in haar hand.